

Sagan om pojken som bara kunde hata.

Det var en gång en pojke som bara hade en enda känsla — hat. När de andra barnen var ute och lekte kull i solskenet och byggde kojor bland syrénbuskarna, satt han ensam på sin kammare och hatade.

Han hatade stenar som låg snett, gungor som gnisslade falskt, och skosnören som smet ur öglorna som om de ville honom illa. Inget var för litet för att väcka hans vrede — en viskning kunde bli ett vrål i hans bröst, en skugga kunde bli ett hot.

Det fanns inget större för honom än själva hatet. Redan i skolans första darriga år lärde han sig detta: att hata skulle bli hans väg till storhet.

Inte att förstå. Inte att förlåta. Bara att hata. Han samlade på oförrätter som andra samlade snäckor — verkliga, påhittade, obetydliga. Ju mer han hatade, desto starkare blev han. Och desto mindre blev världen omkring honom.

Under tonårstiden insåg han något avgörande: att hatet blev mäktigare när det fick ett ansikte. Det räckte inte längre att bara hata planlöst — nej, han ville sikta, rikta, pricka. Det kunde vara läraren med trötta ögon, pojken med för många vänner, flickan som log mot världen. Allt som verkade tryggt eller älskat störde hans inre kompass. Och just därför ville han förstöra det.

Men i de tidiga tjugoåren började riktandet kännas futtigt. Att hata en granne, en chef eller en främling i tunnelbanan var inte längre nog. Han ville mer. Något större. En idé att odla, ett mål att prägla ett helt samhälle med.

Så han började kalla sitt hat för vision. Inte längre en känsla, utan en kraft. Ett ljus, som bara han kunde se. Och folket, som aldrig riktigt lyssnat förut, började nu höra honom klarare än någonsin.

Av en slump — eller kanske ödet självt — mötte han dem på universitetet. De var som han: utmärglade på kärlek men överflödande i förakt och vrede.

De kände igen något i varandras blickar. En eld som inte värmde, utan förtärde. Tillsammans började de sätta ord på det som tidigare bara varit känslor — vrede blev retorik, bitterhet blev doktrin. De kallade det sanning. De kallade det uppvaknande. Och de spred det som eld i torrt gräs. De lovade varandra dyrt och heligt att aldrig visa sina rätta ansikten förrän de verkligen hade kontroll. De lovade folket att de kunde rida på deras ryggar tills de låg i deras magar.

Och folket log, för de förstod inte. De hörde orden men vävde dem till drömmar om frihet, om framtid, om ett hem som inte längre darrade av rädsla. De ville tro. Pojken, han som bara kunde hata, såg på från skuggorna. Han såg deras löften som dolkar, vassa och blanka, gömda bakom guld och gloria.

För varje leende han såg, växte något i honom—inte hopp, men en eld. Inte kärlek, men en hunger att avslöja. Den rena maktens hunger. Det var den som smög sig in mellan löftena, som viskade i skuggorna av deras heliga ed. En hunger som inte sökte rättvisa eller ordning, utan blotta tillfredsställelsen i att styra utan gräns, att se andra böja sig — inte för att de ville, utan för att de inte längre kunde stå emot.

Pojken såg det i deras ögon, bakom leendena. Där fanns inte drömmar, bara begär. Han visste då att deras makt inte var ett medel — den var ett mål. Och i den insikten föddes något nytt i honom: inte frälsning, men en förståelse. En stilla, kall vrede.

Men för pojken som bara kunde hata var det här blott början på hans inbillade Golgata-vandring. Han bar inget kors — bara sitt ego, upphöjt till lidande. Han såg sig som förföljd, som missförstådd, som en röst i öknen. Och därför ansåg han sig ha rätten att tala som en domare.

Hans ord slog alltid uppifrån, tyngda av förakt. Han valde sina måltavlor med kirurgisk kyla — människor han visste att andra redan misstrott. Och när han talade, blev lögnen till lågor, och folket till fackelbärare. Orden var som klor, slipade av besvikelse och eld, och folket — utmattat av år av tomma löften — lyssnade. För varje mening han yttrade föll ett gammalt ideal i spillror. Hans röst var inte vacker, men den var sann i sitt raseri. Han ledde inte med hopp, utan med en spegel. En spegel som visade folket vad de blivit, vad de tillåtit.

När de äntligen kom in i maktens salar, förvandlade de dem. De fyllde rummen med frostiga löften och förvrängda spegelbilder, tills inget kvarstod av framtidens brus — bara iskalla viskningar från ett annat århundrade.

Trots sitt ivriga hat, eller kanske tack vare det, verkade han och hans kompanjoner bara bli fler. De växte som en storm över slätten — en mur av enighet byggd av förakt. Till sist var de miljoner som trumpetade ut sitt gemensamma hat i kör, högt och skoningslöst. Det lät som framtidens röst, men bar på ekot av något som redan gått från hus till hus en gång, för inte alls länge sen — i ett annat århundrade. Det spelade ingen roll hur många kostymer, namn och skepnader han bytte ut — han var fortfarande pojken som bara kunde känna hat.

Fastän han bara kunde hata gång på gång försäkrade: "Vi är inte alls som de förra. Nej, inte alls."

Men orden föll platt i korridorer där tystnaden redan kände igen stegen. För allt — tonfallen, takten, utpekandets ritual — pekade i samma riktning. Mot samma avgrunder. Igen.

Pojken som bara kunde hata är snart vid sina drömmars mål. Endast vid valurnorna kan vi hindra honom. Än så länge.

Snipp snapp slut så var sagan slut.